

Verschenen: De dood van een erfgooiër

Honderd plaatsen van herinnering tussen Vecht & Eem.

De laatste jaren zijn we dood gegooïd met kloeke, halfdikke en dunne boeken over de couleur locale, de petit histoire en de lieux de mémoire. Steller dezès was verantwoordelijk voor het nimmer gelanceerde www.xwashier.nl, een digitaal project van het in 2011 geliquideerde Nationaal Historisch Museum. In het begin was daar de heisa over de samenstelling en de inzet van de canon, daarna werd duidelijk dat het museum niet om de plaatselijke geschiedenissen heen kon. Ofwel Canonitis en het verwante kleine-geschiedenissen-virus heersten volop. Ze manifesteerden zich nagenoeg op dezelfde wijze: eerst de Big Boys, zoals de Canon van Nederland (entoen.nu) en de 4-delige serie Plaatsen van herinnering (tijdspanne van prehistorie tot circa 2000), later was het de beurt aan de regionale en lokale historische verenigingen, kringen en tijdschriften. Aldus geschiedde in het Gooi. De Stichting Tussen Vecht en Eem lanceerde zelfs twee Gooise canons, ware het niet dat de tweede (gedrukte) uitgave een volledige herhaling van zetten was, en vooral was bedoeld voor de samenstellers. Die pronkten mijns inziens namelijk net iets te veel met andermans veren.

Deze aanmerkingen maken ook opgang voor de hier te bespreken gidsachtige uitgave *De dood van een erfgooiër*. Vrijwel alle bijdragen werden eerder gepubliceerd en zijn voor de gelegenheid 'opgepoetst' door de redactie, die zowel in het colofon voorin als in de verantwoording achterin genoemd wordt. Niets nieuws onder de zon dus, maar wel wat ijdel.

De inderdaad 'leuke' stukjes zijn bovendien schijnbaar gereviseerd, want de meeste zijn inhoudelijk niet helemaal up-to-date of

gaan over sowieso uitgerangeerde onderwerpen (Juliana- en Bernhardtobomen, Alambertskade versus Dirk A. Lambertszkade). Ik ben hierin trouwens vergevingsgezind, want het is erg lastig om kort en krachtig een gebeurtenis in de juiste context te plaatsen en dan ook nog eens de laatste stand van zaken te verwerken. Laat staan iets regionaals dan wel lokaals te kiezen wat tegenwoordig aanslaat. Veel erger zijn de nogal particuliere verteltrant en de nietszeggende flarden ('kersverse import-gooiër', 'Mijn grootvader' en 'Met grote stappen gaan we door de historie'). Het allerergst is dat de afbeeldingen in een vrij bedroevende vormgeving zijn beland. Ook zijn ze vaak slecht van compositie, weinig scherp en (te) klein van formaat. En waarom krijgen de titels altijd een malle krul- of sierletter?

Ik weet niet goed wat ik met dit daarom 'ietwat' oubollige boekje aanmoet. De titel is prima, vooral omdat de Stad en Lande Stichting (de rechtsopvolger van de erfgooiersorganisatie) de

geest van de erfgooiers 'levend' wil houden. De rubricering is eveneens uitstekend, want dan krijgen we nog een beetje het idee dat er samenhang is tussen de verschillende plaatsen of de daar gebeurde avonturen. Een boompje of bankje hier, een schaarndag of verdriet van een paard daar, een monument zus of een beroep zo. Ze reduceren kleine Gooise geschiedenis tot zeer klein, tot minuscuul, tot iets van weinig betekenis. Dat was volgens mij niet de bedoeling.

Henk Michielse (red.). *De dood van een erfgooiër. Honderd plaatsen van herinnering tussen Vecht & Eem*. 2012. ISBN 97890.8788.1849. 140 pagina's. Prijs: € 17,50.

Anton Kos

